

en Lov er færdig, vil det vise sig af sig selv, under hvem den hører; saaledes vil denne Lov, som vi nu have under Behandling blive paraferet af mig, som Minister for offentlige Arbejder, hvis den skulde blive vedtaget. Jeg har naturligvis haft det Spørgsmaal under Overvejelse; men det vil være en ret vanskelig Opgave i Øjeblikket overalt at træffe den rette Benævnelse, og derfor tror jeg, at man skal undlade det, saa længe Forholdet er midlertidigt. Jeg tror ikke, der kan opstaa nogen Støde eller Forvirring i nogen som helst Retning.

A. Nielsen: Hvad det angaar, som Ministeren sidst berørte, ved vi nu, at det er, som det skal være, og dertil har jeg intet at sige. Men den ærede Minister synes at være af den Mening, at vi, som tage Ordet her i Tinget, glemme, hvorledes denne Sag er opstaaet. Jeg tror dog ikke, at den højtærede Minister har Ret til at forudsætte det. Nej, jeg vil netop mene, at saaledes som denne Sag er opstaaet, og som den har udviklet sig siden sin Begyndelse, kan dette Ting staa stærkt paa det Standpunkt, som det oprindeligt har stillet sig paa. Den højtærede Minister refererede, hvorledes det er gaaet til, hvilket han ogsaa har gjort i Landstinget. Jeg skal citere et Par Sætninger af hans Tale der, der er omtrent det samme, som han nylig sagde. Han sagde nemlig: „Jeg bekæmpede den Gang i Folketinget Forskyningen, og jeg tør sige, at jeg gjorde det ret kraftigt. Saa som Sagen til Landstinget, og hvad gjorde Landstinget? Jeg har jagt det før, men maa sige det en Gang endnu: Landstinget gav mig ikke Medhold, men stemte Bevillingen ud af Finansloven og sagde: vi maa først undersøge, om Stationen ikke bør flyttes“. Netop denne Tingenes Tilstand maatte gøre, at Folketinget havde Grund til at gaa ud fra, at Landstinget stod saadan over for denne Sag, at naar vi her kunde saa Ministeren med, saa vilde Landstinget ogsaa gaa med — det var noget, som ligesom laa i Luften. Denne Udsættelse i Landstinget kunde kun betyde, at man vilde berede Ministeren et smukt Tilbagetog; thi at Landstinget skulde være saaledes stillet, at det ikke vidste, om det kunde gaa med til denne Udgift paa 350,000 Kr. dette Aar, kan man ikke efter

hele dette Tings Stilling til finansielle Bevillinger nu om Stunder, gaa ud fra som Grund til Udsættelsen. Den almindelige Mening var i alt Fald — tør jeg vel nok sige — og det er ogsaa min Opsættelse, at det, Tinget gjorde ved at skyde Sagen ud, var at berede Ministeren et smukt Tilbagetog; det skulde undersøges endnu en Gang, og efter denne Undersøgelse stod Ministeren paa ny Grund, og saa kunde Folketinget og Landstinget gaa sammen. Imidlertid — Pengene ere blevne færre og færre, og saa er der tillige kommet andre Ting i Vejen, som jeg ikke skal berøre eller blot antyde her, men som maasse gør, at Landstinget ser noget anderledes paa Forslaget nu i finansiell Henseende, men Landstinget har givet Folketinget Grund til at tro, at det vil gaa med, og eftersom Forholdene have udviklet sig der, viser det sig, at Modstanden ikke er saa overordentlig stærk, som den var efter første Gang. Derfor har jeg Anledning til at tro, at naar dette Ting fastholder sit Standpunkt, saa maa Landstinget til syvende og sidst give efter.

Den ærede Minister vilde ikke indrømme begge Forslags Ligeberettigelse; jeg tror dog, begge ere i og for sig lige berettigede, men mener, at hvad der er det fornuftigste og mest økonomist forsvarlige i Længden er, som det ærede Medlem fra Viborg (Klein) udtalte, det mest berettigede og det, der til syvende og sidst vilde sejre. Jeg skal ikke komme ind paa at drøfte Beslængdens Betydning eller ikke Betydning deroppe; det har ikke saa lidt at sige, om man fører 1/2 Mil mer eller mindre, og navnlig naar Rebroussementet kan undgaa, det har nemlig Betydning med Hensyn til Forskjælligheder af levende Kreaturer, idet det spiller en meget betydelig Rolle, at Stød og Pus derved kan undgaa. Det ærede Medlem fra Randers (Lütichau) er fremdeles en Ven af Forskyningen, hvis jeg da ikke misforstaar ham, men der faldt en Bemærkning fra ham, som jeg dog tror, jeg maa anholde. Det var nemlig af hans Udtalelser ikke bestemt klart, om han ønskede at gaa ind paa Forskyningen, idet han lod Virking falde om, at Agrarforeningen — jeg troede for Resten ikke, at Agrarpolitikken skulde spille med ind her — har udtalt sig for Beparelser; det skulde saa vel være den Art uproduktive Udgifter,